

nernas inbördes förhållande. Ty om endast
Fadren är en "pörs lösa", så är det endast med
honon, som menniskor skall förhålla sig, men
om hela Freenisheten är en "pörs lösa" så
måste också menniskor förhålla sig till
med hela Freenisheten. Det kanner alla
så denna an, om Fadren har en annan
moralisk karaktär än sonen och den helige
Ande, att det afven kanneran på det
Psychiska förhållandet, emellan de Tre Per-
sonerna, kan väl icke nekas. Glas men-
skar ligger alltid det Psychiska momentet
till grund för den moraliska karaktären.
För, af en ingenting annat öppenbarat,
än ett "fynd emot menniskans Sam Kan
förstås, men fynd emot den Helige Ande
kan icke förstås, hvarken i denna eller
den tillkommande världen"

1411. Denna åtskilnad måste kosta sig grund
icke allena uti Personernas inbördes
förhållande, utan afven uti själsof-
fretternas inbördes förhållande, som men-
skar. Ut i Juridiskt hänseende, gifves en "Hä-
nad emellan brätt och begås af" "våda" i
"bräddskilnad" eller med "brädd" och af "brädd"
med. Denna åtskilnad med afseende på
graden af menniskans förhållande, må-
ste tagas i betraktande, när man
vill bestämma, om fynd emot den
Helige Ande nu mera kan begås. Bif.
Kas Bruk har uti sitt dogmatiska
Compendium påstått, att fynd emot
den Helige Ande kunde begås i Kristi-
tid, men icke nu mera. Vi på gorda
medgifva, att en Biskop icke kan

begå någon fynd emot den Hel. Ande så vi-
da han Alldrig har känt till den Hel.
Andes verkningar, men den af själsof-
fret uti en menniska, som en parit den
Hel. Andes verkningar, icke kan begå
fynd emot den Hel. Ande.

1412. Den som handlar i andeligt Mö-
ten, handlar i öfverensstämmelse
med sin inne afvertiggelse, när han
anför Christusbarnet, vara ett obry-
ligt förhållande till de. Paulus på en
öfverandelse. Paulus har icke begått
fynd emot den helige Ande, emedan
han icke har handlat trängt emot
sin inne afvertiggelse. Men en men-
ska som handlar trängt emot sin
egen bättre afvertiggelse, kan begå
Redan fynd emot den Hel. Ande till
de. Farfarna, som ganska väl visste,
att Christen icke kunde utöfna sig
lar med Beelzebub: de hade icke en
sådan afvertiggelse, eller de trodde
icke på afvänd, att förhållandet
var sådant, men de ville icke heller
tillstå, att det skedde emellan den Hel.
Ande, således handlade de trängt
emot sin egen bättre afvertiggelse,
och detta är första graden af fynd
emot den helige Ande, så vid den
Hel. Ande verkat denna inne af-
vertiggelse. Men är den inne af-
vertiggelsen ett verk af den Anden, så
kan den, som handlar trängt

snat sin djefuelfka äfventyrges begär en
lyrd snat den Onde, Anden, Sake händes
det fallan, att den naturliga människan
handlar tvänt snat för djefuelfka
vertygelse, undanträngandes vid de till
fällen, då han kallar i beröring med
de Christna, då händes det att xfangen
talar tvänt snat för inre äfventyrges
då han lofar kalla med de vackra, och
nu kan han den äfventyrges, att
de äro frägnare och, till de andes.
En sådan kallas för pyrrhet.

1413. Vi nämde, att lyrd snat den Hel.
Onde, måtte hafva sin grund i Dorfo-
rernas jrbördes förhållande, hvilket
icke kan afslutliggöras på annat
fält än genom ett exempel, nämligen
Naturer. Ett anmärkt ägg innehåller
en lifsprincip, men detta lif är ett
medvetet och känsloft lif: den
som kallar detta ägg, anser icke
färdigt den pyrrhetiska känsloft
färdigt är en del af ratts känsloft. Ett vinn
ägg innehåller redan det organiska
äffuett och den färd med vett och vilja
kallar ett vinn ägg anser redan
hafva färdigt den Allmänna fym-
metiska känsloft, färdigt är en fä-
där handlung. Men den färd med
vett och vilja, kallar den lefvande
känslolingen i ägget kan anser med
äffuett och vilja af alla, orsakar kan
färdigt den Allmänna fym-

patetiska känsloft, färdigt kan förlåta
den barbariska handlung. Och färd
färd kan icke den Allmänna fym-
metiska känsloft förlåta en färd fym-
met? Emellan den, färd färd rät
att plåga aflyddiga lefvande känsloft
är en plågarande, färd färd rät
mått djefuelfka i färd händelser.

1414. Så ungefärligen förhåller det sig
med lyrd, snat den helige ande.
Lifsprincipen i ägget är det abstrakta
lifvet, färdigt snat den färd fym-
färdigt, det organiska lifvet: ett vinn
ägg är det färdigt, genetiska och
produktiva lifvet, färdigt snat
den Andra färd färd. Nämligen
är den färd färd af lif, färdigt
med känsloft och medvetande, färdigt
snat den färd färd. Den färd
färd icke tre olika moraliska färd
färd, utan färd färd färd tre
färd af lif, hvilka färd färd
mått färd icke Allmänna färd
färd färd, utan färd i de olika
färderna af Andeligt lif: färd
färd, nämligen i det naturliga
lifvet, färd den Andeliga färd
färd: färdigt, färd det vinn
färd färd, med färd till
Andeligt lif, och färd det färd
de färd färd färd färd
Andeligt lif. Den färd färd
färd snat färd färd färd
färd väckelser, färd färd färd

af synd småt den Helige ande.
1415. Vi kunna nemligen icke påstå
läsa af, att de tanke ^{var} väckte, men
de handlade tvänt emot sin egen
bättre afnerttygelse, och denna deras bättre
afnerttygelse var den likasam påträngd
af deras lyttne och inne flussar, genom
afkärningen af Jesu underverk, dels var
det icke deras verkliga afnerttygelse,
att Belzebub hade en sådan ^{och} lyttne,
var det för dem omöjligt, att tänka, att
dessa underverk skedde genom Natu-
rens medel: att vi hade de en annan
afnerttygelse, än den de vittnade, och
den som handlar tvänt emot sitt bättre
vetande, och tvänt emot förs bättre
afnerttygelse, kan bli påskändad. Men
den nästast grad af påskändelse följer
på en synd emot den heligaste ande, när
en människa, som följt den Helige
Andes verkningar, och afunnit varit
benädd, faller af i synen påskändet
och bönas tvänt emot sin bättre afnertty-
gelse kalla den Hel. Andes verkningar,
för den ande Andens verkningar, icke
af dunkel eller afsmuglighet utgå, af lifv.
En sådan kan icke på förtätlige hvarken
i denna eller den tillkommande vet-
den, omödan egenvärde ärdigheten på en
sådan Makt afvika, utan att kan
omöjligt kan tro, att kan för när.
1416. Vi kunna påstå, af hvad som nu är sagt
om de tre grader af lifvet, att det
finnes en psykisk grad ering inom

Freerigheten, som gör en betydlig och kännbar
skillnad, emellan Personerna. Kalla nämligen
den fräga lyttne emot milken af de Tre
Personerna människan har brutit, på
skulle den allmänna erfarenheten i det
allmänna lifvet gifva oss den uplysning
gen, att människan har brutit tvänt
emot den Person, som bevisat henne de
första välkomnande. Alla förnedra
de barn hafva de första samvetslöshet
eller, för deras starkhet och olydnad
emot sina mödrar som icke alltså bevi-
sat dem första välkomnande, utan afvika
vid det första pågången, och haft den första
mädan för sina barn. Och likväl må-
te mödrarna upträda som medlare mel-
tan barnen och den förtämlade fadern.
Sådan händer ju ofta i det allmänna lif-
vet, att barnet känner först till mödran
när det söker förtämlig af sina föräldrar
skuru det kännen i sitt samvete, att det har
förtämlig om mödrans hjerta på det äm-
te, eller barnet känner de fränste sam-
vets påskändelse för sin starkhet emot
den Person, som älskat mest, som älskat mest
för dess lyttne och välgång.
1417. Denna känsla är på lyttne implanted
i människans naturen, att till och med
stortjufvens "Lasse Majas" och andra för-
kändade naturen måtte känna samvets
förebräelse för sin starkhet emot sin
älska möder. Och efter denna anvisning
är det icke fränt, att bestämma, om
hvisken af de Tre Personerna i Gudom-
människan har brutit mest.

Jag har köpsfäst Fräljaren" vittnade om
något grimmare i Angermanland, och detta sam-
vetets vittnes bånd hade Brösten berättat i Ti-
ningarne följande ett bevis på Råfarnas "för-
myckta jimmes tillstånd" "O! du blinda Saten och
du arma helvetes maskin! Huru du kan
missförstå och begåbba menisklighetens
djupa kårflor! En sådan trost öfverallt uti
den de blinda ledare till Enskiltens." "I haf-
ven Köpsfäst Hölighetens Kåra", var det
Marquatte uttryckt i Petri predikan på
Pinnestidagen. Men icke hade den kapen,
som då var jämförd, egentligen och lekam-
ligen köpsfäst Christum, om och några bland
dem hade närat köpsfäst Men den ande-
liga köpsfästelsen, det andeliga Skapen
mondet, har hela menisklighetens gjort
sig mycklig till, och den som icke kan se
na till denna insigt, kan är både blind och
dof: han känner icke sin egen djupa fjärr-
ning, och kan icke heller komma på tanke i
fundamentet, att han blifvet angelägen
om sin själs frälsning genom Nåde.
1418. I luthers afkänding eller föreföljning om
de Tre Porfarnas egen skapen på skapen
kommer Fadren, som en myckel och Rätt-
man, som icke kan blidnas med annat
än Gud; och Anne i dag förkommen Fadren
i de väcktas afkänding, som en fröning och
rätvis Fader, som de angärfulla icke vä-
gar naltra utan medlone; derjant för
kommer Sonen, som ett meniskt kom till
hveten den angärfulla jalen kon väcka
sig med kapen och förtrostan. Monne den
na föreföljning vara grundad ondet i men-
niskans natur? Men monne det komma
dessa, att Sonen har blifvit afkänd

ja, afs, under det att Fadren tycker vara omöjligt
 obegriplig? Vi föreställa oss, att denna äffvil
 nåd, som härplan begrundas för den duger
 fulle, har för grund. Helt som för farerna
 i Gudarnas. När det förnekar barnet
 barnens till välskulle det befinnande, kommer
 det sig påfua begått den största synd mot
 modren; men om hienta blifvit föränt
 på det ännu. Men skurra barnet har
 de minsta förnuet, förskäffes för sin
 olydnad, enat modren, väges det till
 inte vända sig först till Fadren, hvar hient
 det tycker sig påfua föränt minde, iten
 det vändes sig först till modren, som
 har det ännu hientat, och det förne
 mättet af förnek, barnhärskhet och mer.
 Lidanden. Kan det enklia förhållande för
 till af modren, på beggras det, att mod
 ren blir de medlare mellan barnet och
 Fadren. Blanne detta vara en falsk bevis
 har barnet. Nej; vitt icke. Moders hientat
 är verkligen barnen av Faders hientat
 1410. Och hvarföre är det ännu? Icke alle
 vitt derföre, att barnet legat närmare
 moders hientat under hvar på skapelse, men
 den hvar på anstilla modren oftast äfver
 sig; (de taga moders hientat till vittne) utan
 hvar derföre, att modren har fört barn
 net med "fueda och verk" har lät det föga
 på hvar har haft den mesta anmärkan
 den som detta barn, o. v. Att detta har gant
 moders hientat ännu av Faders hientat
 men just detta förhållande pågår och det på
 den andra örfaren. På då det lärer, att
 Fadren har skapat människan genom
 Söner; på kan det samman föga barn
 föräldrarne: att Fadren har skapat
 barnet genom modren; hvar till
 skapelsen har kommit från Fadren
 men förfäddningen af skapelsen till
 modren. Monne icke detta förhållande

absolut fri, oberoende af alla nödvändighe-
ter och vilkor, och hannda efter gottyska rät-
ten Gud måtte vara och handla enligt sitt vil-
des Naturs. Hans vilja kan icke förskivas
ver. Alla naturer. Han måtte följn en-
Personas substantialis, vara beroende
af sitt väsende, eller af det Psyckiske exi-
stential förhållanden, som uppenbarar
sig i grundvilkoren, såg lifuett, och du
du vi i vår förklarighet, icks kunna
apågå den frågan, hvarvissa tide och lif
äro äro samtidiga, (uti konklusionen äro de
samtidiga) så kunna vi dock säga, lifuett
att de tre lifsformerna i människans
i ett Psyckiskt förhållande till hvarandra,
skapad de tre Personerna i Gudom.

1423. Vi kunna således icks säga, att Sonen
är lifuett genom "subjektivering" hvilket
samt att, en vilja rätning, som innebär
relse, ty allt verkligt på vilkorens genom
Guds vilja det är skapad, utan Sonens fädel
e måtte betraktas, som en Psyckiskt som
är beroende af lifuett grundvilkor, icks af
viljan. Och derföre är och de tre Personer
Personer, beroende af den psyckiske nöd-
vändigheten men vilkorens vi samut visat
att den Psyckiske nödvändigheten, ligger till
grund för den moraliska nödvändigheten,
som bestämmer den moraliska karaktären.
det är lifuett människas att att till "person" be-
stämmer den moraliska karaktären. Den
som har ett godt hjerta, har har en god
karaktär. Men Filosofen påstår, att det är
viljan, som bestämmer karaktären.

Detta påstående är ett verk af Egenmäktigheten
som dröjer. Filosofen, att sitt sig lufuett
sitt andra hjerta, och Skapad i sin, sig den vilja
till viljan, som är and. Men vi påstå, att vi
flere, till lifuett visat att detta personligheters
förhållande är ett Psyckiskt skapad.

Men vi påstå vilja är blott en, så är det
hela Förenigningen vilja blott en, så den
kan icks påstå, som en annan karaktär än
sonen, hvaraf följer, att den som har brutit
emot Fadren, kan har brutit mot naturen.

1424. Kunna skall man då förklara den äro-
ständigheten, att Evangelium om Christi lidande
påstå, den väckte, hvar Altruism att de
väckta kunna sig påstå "Korsfäst straffet"
hvaraf skulle följa, att sonen är icks alla
rätt en "person" utan Hans orden. Per-
son, emot hvilket, människans brutit allra
måst. Vi kunna icks förklara denna kända
påstått, att, en genom exempel med Fadren
och, matren, som atta måtte bli, med
mellan Fadren och det förnebrade barnet.
Detta barn, har förut emot två Personer
men emot matren känner sig barnet påstå
brutit Altruism; det har de svarat barnet
förnebrad sig sin alldrott emot, matren
det känner sig påstå förat det ena mot
hvarat Altruism. Är detta en påstå kända
barnet? Eller har det förnebrade barnet vika
ligen begått en större synd emot matren än
emot Fadren? Betraktar man detta barn i sin
den juridiska synpunktens, så är det ingen
skilnad i lifuett, mativet är det samma
antingen, man offer Fadren eller matren.
Betraktar man påstå barnet i sin
moraliska synpunktens, så förklarar Rättvis
att den brattliga skulle straffas, efter graden
af sin brattighet utan att förstå till Per-
sonen, emot hvilket barnet brutit är begått.
Ty enligt den oförändliga Rättvis.

förföring, är det ganska riktigt tyad de värtas med
sin erfarenhet bekänna att den misstänks person
förtjänar helvetet. Detta måste afven tillägnas rationa-
lerna erkänna, som hafva medvetande af den
moraliska nödvändighet som ligger i samvetet
men de vilja iika erkänna, att ett tillräckligt brätt
förtjänar ett evigt straff.

1485. Emellertid kan man afven i den juridiska
lagstiftningen hafva anseende till försäneren,
ärovt hvilken brättet är. Begärge om man kan
fäst på ett alika straff för samma brätt, begär-
get omät alika straff. Och således kan
en orsif, gifven åt att affskyld för ena med bala-
men samma orsif betraktas som enbata måb.
När det är frågan om brätt omät för allmänhet
har Rättsnubben blifvit litet rubbad. Ty efter
vanliga Rättsgrunder, är det ornativet till hand-
lingen, som bestämmer handlingens moraliska
halt; det är ornativet, som bestämmer graden
af brattelighet. Men i detta fall är det ike mo-
dret, utan försäneren, som bestämmer graden
af brattel. Jag vill vi om de andra allsmärgiltiga
juridiska samling till grund för väntas de
me, i afseende på alika grad af brattelighet
omät försäneren, som tid i ett rummoral eller
fjärman framman för enbata måb, på hem-
na vi senast göra den slutfattelse, att det för-
nedrade värdet, tillägnas är like fallt, när
det kännas sig hafva förförat sig för enbata
omät madren chumri brättet inför lagar är
moraliskt härförande iika plant, det må nu
hafva blifvit begärget omät fater, smadag,
fjäsman eller affskyld.

1486. Och kvarföbe kan tyfusen eller koran
förförat sig för enbata måb? Jo de
förför, att ornativen under skapelle perioden
brätt detta barn under sitt förförat, madren
har framfäst detta barn. Men förda och
vårta, kor kan litet detta barn förförat
fjäsman; kor kan hafva den förförat ornativen

sig detta barn. Och för all för förda värt, för all
för omät och förda för kor inga kunnat den
kor måste till det utgå & blifvit angifvit för all
förda värt kor, som genom en förda värt
blifvit förda värt för all värt. Och förda värt
dä iika hafva förda värt i förda värt. Och förda värt
Gud! min Gud! hur hafva du förda värt
mig? Det är således samit förda värt. Koran
"Jag kan förda värt förda värt." Det är en evig
fjäsman, att hela mien förda värt förda värt
dig till ett andeligt förda värt. Och förda värt
förda värt förda värt förda värt. Och förda värt
till detta förda värt tar iika den förda värt
koran på sig, och förda värt förda värt. Och förda värt
fjäsman. "Jag förda värt förda värt förda värt
gar." Den andra fjäsman. Jag förda värt, att gäna
fjäsman och förda värt värt på dig förda värt
när. Det är en förda värt förda värt förda värt
fjäsman förda värt förda värt förda värt
medalder och förda värt och förda värt, att
detta koran en förda värt förda värt förda värt
förda värt förda värt, som blifvit förda värt
i förda värt förda värt. Och den tredje fjäsman
"Jag förda värt förda värt förda värt, men jag förda värt
Det är förda värt." Förda värt vet du det? Men
du, att Gud förda värt förda värt. Vet du iika tiden
fjäsman, ägnablicket, när du blif förda värt
när du förda värt förda värt förda värt på ditt förda värt
vet. Detta förda värt förda värt, men du förda värt förda värt
fjäsman vet ingenting om den förda värt förda värt
förda värt förda värt. Den fjärde fjäsman. "Jag är iika
vård, att förda värt förda värt, jag förda värt förda värt
dette förda värt. Förda värt är förda värt förda värt, men
fjäsman förda värt iika förda värt förda värt. Det förda värt
förda värt ett förda värt förda värt förda värt, som
dref in förda värt förda värt förda värt. Koran
fjäsman förda värt förda värt. Detta förda värt förda värt
genom förda värt förda värt förda värt. Och förda värt
fjäsman och förda värt förda värt förda värt förda värt."

"Personen Ideali", då är hans karakter självig.
Men är Gud en "Personen substantiell", då skulle
Hans vara och handla enligt sitt väsende
Natur, han skulle handla och handla
och han handlar.

1430. Denna fäts i: metafysiken griper djupast
in i: försonings läran, ty är det en evig för-
soning, att Människan inte är en Person
Ideali, utan en Person substantiell, för
måste han handla enligt sitt väsende Natur
och han inte handla därefter. Men vi
mena här med handling, inte viljesstyrningen
eller den rörelse, som följär ifrån Guds vilja,
ty en sådan handling handlar i: försoning
subjektiva vilja, som bestämmas kunnas verk-
liga karakter, utan vi mena med handling
det som föregår i: människans hjerta: kunnas
subjektiva vilja. Ty Gud har till hjerta, och be-
stämmer människans, subjektiva karakter efter
kunnas hjertas tillstånd, och denna karakter
är ingalunda självig. Men i andra sidan
följer också af att han barmhärtigast. Men
Ej, att försoningen ingalunda är ett verk
af frekulationen, eller något självig.
Som beror af människans vilja, utan för-
soningens Ide måste realiseras: det angående
liffet: i: människans viljande således inte
blott: försoningsliffet, som är blott en produkt
af organliffet. Men människan måste kunna
sitt hjerta försonad, inte en billig sig eller
föresätta sig, att han är försonad. Den dåda
fron är verkligen en inbillning, som men-
niskan kan göra sig själv. Men den le-
vande fron är en lifvande kamp, en rea-
liserad Ide d. v. s. inte blott och bort en Ide
utan en realiserad Ide. När försoningen
Ide har blifvit realiserad: i: människans
väsende (organliffet) då är han försonad
och annars inte.

1431. Af Personernas inbördes förhållande
beror också den försoningen, att den väckte
beträktas fadren, som en släkt, en son,
en bror i: mycket högre grad en släkt,
släkt, af: kunnas barmhertig, men af: kunnas
te: barmhertig. Släktades han kunnas barmhertig
Egeniättfärdigheten kunde inte tala, att den
af: kunnas Guds son, skulle lida på kunnas,
men inte desto mindre måste af: kunnas
gå till den Person, som hade af: kunnas
ett ännu hjerta, ett hjerta medlidande ett
hjärta snett af: kunnas barmhertig och kunnas
som det försonade barmhertig går först till
fadren, som har det ännu hjerta, ett
nu denna Person har fått lida ännu
för sitt försonade barmhertig. Han före går
icke den väckte Luther direkt till fadren
snat hvilken han i: kunnas verk, ett
barnet mindre, ty han har ju inte kunnas
fadren med sina fynd, utan fadren
har han kunnas, kunnas barmhertig
kunnas ännu. d. v. s. d. v. s. d. v. s. d. v. s.
angerfulla och barmhertiga hjerta
till fadren, emedan han kunnas den för-
soningen om kunnas, att han är barmhertig
ne, och barmhertigare en fadren. En
fadren kunnas han den försoningen
han är kunnas och rättvis, att kunnas
efter, som kunnas rättvis, fadren,
famt kunnas inte lida barmhertig med ännu
en blod. Men denna försoning
om fadren vara fadren? och kunnas
fadren vara mindre barmhertig en
sonen? Så förefaller det den angerfulla
och måhända är det af: kunnas. Måhända
är det så, att fadren vrede kunnas
utan blod. Men är då fadren utan kunnas
utan barmhertig, utan kunnas
ny vrede, ty så af: kunnas Guds barmhertig

Je! Eggenstämmandet har nu varit på gång under
den större kyrkan afstuderat, på ett dyckande blott
hållt i de skall bekänta deras Särskildhet. Ty
det förefaller Eggenstämmandet afstuderat
aknigt till ett Mönstret i de skall bekänta
gå på länget. gnyndet i de skall bekänta
kan man bekänta att det är ett stort förtärligt
lyghad. afstuderat. men på har det ett
vial Gatt till ett Dyckande i de skall bekänta
kontrat detta blottiga offer om en i de skall bekänta
Det är ämnen som i de skall bekänta
Gud har ett faders och Moderkärlek, att
de agudaktiga barnen förordas sina Fä-
der och den endeliga fängel och ett förtärligt
dröme måtte gifva sig till ett försoning
offer på de agudaktiga barnen fydhet. En
när en försoning kan ske emellan fä-
der och barn.
1438. Detta kan nu vara tillräckligt i affen
de på det psykiska momentet eller på vid
graden af synd emot hvarje Person. Men
gjallt har sin grund i de skall bekänta
gud psykiska frändskaps emellan Personer
na. Men chud förhållande till de skall bekänta
na emellan de tre Personerna i Psykiska
hänseende, på kunna vi dock i de skall bekänta
frällo oss, ett Fadren har en annan Mo-
raliska karaktär som Sönnen och den Helige
Ande. Exemplet mellan de tre Gudsorna af
lif i de skall bekänta gifver oss anledning till de
förmodan, att hela Trening kätan är en
"pans lösa", men att Fadren står i samma
förhållande till Sönnen, som lifspän-
ningen till det organiska lifet, att folket
Sönnen Fadren är en "pans lösa", men So-
nnen är det ännu mer. Men i de skall bekänta

mindre mått Sönnen vara medelbar, emellan
Människan och Fadren af samma skal, som
modren måtte vara medelbar emellan
Fadren och barnet, chud modren
sjelf är en "pans lösa". i de skall bekänta
Ande, det vill säga: Modrens ömhet
ta till mera, än Fadrens hjerta, af Barnet
förnedring.
1439. Nu är det egentligen den moraliska
Charakteren, eller hjerta, som förklarar
den Angas. Men nu de tre Personerna
moraliska karaktär, är lika. på mått
hela Trening kätan, i de skall bekänta
ra en "pans lösa" har man förordat emot
en på har man förordat emot alla tre
Men är har man förordat emot, på är har
försonad med alla. Någon tredje part
kan skulle vara en apartiff i de skall bekänta
emellan Fadren och modren, chud
i de skall bekänta, i de skall bekänta
man, med anledning af de Bibeliska
samma handla om Christi medelbar till fö-
refalla sig, att Christi är en medelbar
i de skall bekänta, utan följande modren är en
medelbar emellan Fadren och barnet.
iti ett färdant förhållande är modren
sjelf är "pans lösa", att just den person
samma på har ansett.
1440. Detta händer det nödvändigt, att
modren hvar ännu hjerta på har
mått. Likväl måtte upträdas samma med
här emellan Fadren och barnet, modren
(den affyrigga) förklarar hvar på de
försonande en blidkande verkkan på
de försonande Fadrens hjerta i de skall bekänta
samma dandent förklarar blidkande på